

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3103/2017. (V. 8.) AB HATÁROZATA

bírói kezdeményezés elutasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa folyamatban lévő ügyben alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

Az Alkotmánybíróság a személyazonosító igazolvány kiadásáról és nyilvántartásáról szóló 168/1999. (XI. 24.) Korm. rendelet 10. § *d*) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és általános, valamint a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 9.K.27.306/2016 szám alatt folyamatban lévő ügyben történő alkalmazásának kizárására irányuló bírói kezdeményezést elutasítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság bírójának (továbbiakban: indítványozó) az előtte folyamatban lévő közigazgatási peres eljárásban a 9.K.27.306/2016/6. számú végzésével indítványozta, hogy az Alkotmánybíróság a személyazonosító igazolvány kiadásáról és nyilvántartásáról szóló 168/1999. (XI. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Szig. rendelet) 10. § *d*) pontjának alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, továbbá rendelje el a jogszabályi rendelkezés általános, valamint a hivatkozott számú egyedi ügyben történő alkalmazásának tilalmát.
- [2] 1.1. A Pest Megyei Kormányhivatal Gödöllői Járási Hivatala Okmányirodai Osztály mint elsőfokú hatóság 2015. november hó 23-án hozott közigazgatási határozatával az iraki állampolgár kérelmező (a továbbiakban: kérelmező, illetve a közigazgatási peres eljárásban felperes) személyazonosító igazolvány kiadására irányuló kérelmét elutasította. A határozat indokolásában foglaltak szerint a kérelmezőnek – aki a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmvtv.) 24. §-ának (1) bekezdése alapján kiállított állandó tartózkodási kártyával és a személyi azonosítót és lakcímet igazoló hatósági igazolvánnyal rendelkezik – érvényes iraki útlevéle nincs, mert politikai okokból nem tartja a kapcsolatot az iraki hatóságokkal, a magyar hatóság által korábban kiállított személyazonosító igazolványának érvényessége pedig 2010. július 31-én lejárt. A Szig. rendelet 9. § (1) bekezdése alapján állandó személyi igazolvány annak a személyiadat- és lakcímnnyilvántartás hatálya alá tartozó, Magyarországon élő magyar állampolgárnak, bevándorolt, letelepedett, menekült és oltalmazott jogállású személynek adható, aki személyazonosságát és a személyazonosító igazolványban szereplő adatait a Szig. rendeletben meghatározott okiratokkal igazolja. A Szig. rendelet 10. §-ának *d*) pontja azonban akként rendelkezik, hogy megszűnik az állandó személyazonosító igazolványra való jogosultság, ha a bevándorolt, letelepedett jogállású polgár megszerzi a szabad mozgás és tartózkodás jogát, mindaddig, amíg e joga fennáll. Az elsőfokú határozat kimondta, hogy a kérelmet el kellett utasítani, mivel a kérelmező a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkezik.
- [3] 1.2. A kérelmező fellebbezése alapján eljáró Pest Megyei Kormányhivatal jogerős határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Annak indokolásában ismertetett fellebbezési kérelem szerint a kérelmező 1970 óta Magyarországon él, 1984 óta végleges tartózkodási engedéllyel rendelkezik, magyar családja van, az iraki belpolitikai helyzet miatt 1988. szeptember 15-én az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának genfi központja ismerte el menekültként. A kérelmező sérelmezte, hogy kérése nélkül kapta meg – a jogerős közigazgatási határozatban lévő adatok szerint 2010. szeptember 6-án – a szabad mozgás és tartózkodás jogát. Ennek lett a következménye, hogy nem tudja személyazonosságát igazolni, mivel a részére kiállított állandó tartózkodási kártya csak személyazonosító igazolvánnyal vagy úti okmánnyal együtt érvényes. Márpedig az iraki háborús helyzet miatt nem tud semmilyen okmányt Irakból beszerezni. A kérelmező hangsúlyozta, hogy az Szmvtv. 1. § (3) bekezdése szerint a törvény nem alkalmazható a külön törvény alapján a magyar menekültügyi hatóság által

menekültként elismert, illetve ideiglenes, vagy kiegészítő védelemben részesített személyre, azonban a kérelmezőt a magyar menekültügyi hatóság nem ismerte el menekültként, mert – kérelmezői álláspont szerint –, korábban Magyarország hatályos joga nem a „Genfi Egyezménynek” megfelelően szabályozta a kérdést, ezért tartózkodik most más jogcímen – letelepedési engedéllyel – Magyarországon területén. A határozat indokolása szerint a kérelmező – korábban hatályban volt –, a külföldiek magyarországi tartózkodásáról szóló 1982. évi 19. törvényerejű rendelet 7. § (1) bekezdése alapján kapta meg a letelepedési engedélyt.

- [4] A jogerős határozat indokolása ezt követően ismerteti a személyi igazolvány kiadásának és nyilvántartásának átmeneti szabályairól szóló, a Szig. rendelet hatálybalépését megelőzően hatályban volt szabályozást, amelynek alapján 1995. július 31-én a kérelmező korábbi személyazonosító igazolványát kiállították, továbbá bemutatja a kérelmező státuszát érintő, a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (továbbiakban: Harmtv.) és az Szmvtv. egyes rendelkezéseit. A közigazgatási határozat megállapítja továbbá, hogy az elsőfokú hatóságnak a Szig. rendelet 10. § *d)* pontja alapján kötelessége volt a személyazonosító igazolvány kiállítása iránti kérelem elutasítása, tekintettel arra, hogy a hivatkozott jogszabály méltányosság gyakorlását nem teszi lehetővé.
- [5] 1.3. A jogerős közigazgatási határozat felülvizsgálata iránti peres eljárásban a bíróság 9.K.27.306/2016/6. számú végzésével kezdeményezte az elsőfokú közigazgatási határozat meghozatalakor hatályos Szig. rendelet 10. § *d)* pontja alaptörvény-ellenességének megállapítását és alkalmazásának a folyamatban lévő ügyben történő kizárását. A bíróság indítványozta továbbá a támadott rendelkezésre vonatkozóan általános alkalmazási tilalom elrendelését is. Az indítvány szerint a felperes helyesen mutatott rá arra, hogy a ma hatályos jogszabályok nem rendezik a „Genfi Egyezmény” kihirdetése előtt praktikusán menekültként Magyarországra érkező, de a Magyar Népköztársaság jogrendszere által biztosított más jogcímen Magyarországon tartózkodó személyek helyzetét. Ennek a „mulasztásnak” az eredménye, hogy a felperes nem kaphat újra személyazonosító igazolványt, ezáltal személyazonosságát nem igazolhatja. Mivel az identitáshoz, a személyazonossághoz való jog az emberi méltóság részeként védelmet élvez, a felperesnek az Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósághoz való jogát sérti, ha a jog olyan helyzetet hoz létre, amelyben a polgár sem magánviszonyaiban, sem a hatóságok előtt nem igazolhatja személyazonosságát.
- [6] A személyazonosság hitel érdemlő igazolásának lehetetlenné válása az indítványozó bíróság szerint sérti továbbá az Alaptörvény VI. cikkét, amely szerint mindenkinek joga van a személyes adatai védelméhez. Az indítvány szerint ez a jog a magyar jogrendszerben információs önrendelkezési jogként értelmezett, azaz a polgár dönt személyes adatainak a külvilág előtti feltárásáról. Az alapjogsérelem azért következik be ebben a helyzetben, mert az érintett, jelen esetben a felperes, a személyazonosító adatai és a személye közötti kapcsolatot nem képes úgy létrehozni, hogy azt mindenki köteles legyen elfogadni. Az indítvány érvelése szerint sérült továbbá az Alaptörvény XXIV. cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog, amely az emberi méltósághoz való jogból levezethető olyan alapvető jog, amely szoros kapcsolatban áll az egyenlőséghez való jog egyes elemeiből eredő elvárásokkal is. A felperes annak áldozata, hogy a hatályos jogszabályok nem rendezik a „Genfi Egyezmény” kihirdetése előtt Magyarországra érkező személyek helyzetét, ezért – az indítvány álláspontja szerint –, az egyedi szempontok figyelmen kívül hagyása, a jogrendszernek ez a mulasztása eredményezi a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét, nevezetesen azt, hogy a felperes nem juthat személyazonosításra alkalmas okmányhoz.
- [7] Végül hivatkozik az indítvány az Alaptörvény XXVII. cikkére, amely mindenkinek jogot biztosít a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához, amennyiben törvényesen tartózkodik Magyarországon területén, a felperes állandó tartózkodási kártyája azonban csak érvényes úti okmánnyal, vagy személyazonosító igazolvánnyal együtt érvényes. Az Szmvtv. 28. § (3) bekezdése arról rendelkezik, hogy a harmadik ország állampolgárságával rendelkező családtag az elveszett, eltulajdonított, megsemmisült, vagy lejárt úti okmány helyett – ha nemzetközi szerződés másképp nem rendelkezik – köteles új úti okmányt beszerezni. A felperes nem tud új úti okmányt beszerezni az állampolgársága szerinti országtól, személyazonosító igazolványt pedig már nem állítanak ki részére a támadott szabályozás miatt, így – mivel állandó tartózkodási kártyája személyazonosításra szolgáló okmány nélkül nem érvényes – Magyarországon tartózkodásának törvényességét igazolni nem tudja és el sem hagyhatja az országot. Mindez pedig sérti a felperesnek a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztáshoz való jogát. Az indítvány hivatkozik az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére, amely szerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, az alapvető jog más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül

szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható, márpedig a felperes tekintetében még a jogkorlátozás legitim célja sem azonosítható, így az szükségtelen és aránytalan is.

- [8] Végül a bíróság a végzés IV. pontjának első bekezdésében indítványozta a támadott rendelkezés megsemmisítését.
- [9] 2. A bíróság 2016. szeptember 13-án 9.K.27.306/2016/8. számú végzésével az indítvány IV. pontjának első bekezdését „kijavította”, és – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdésére hivatkozással kérte a végzés rendelkező részében foglalt jogszabályi „rendelkezések” megsemmisítését.
- [10] 3. Az Alkotmánybíróság felhívására az indítványozó kiegészítette az indítványát, amelyben lényegében megismételte az indítvány legfontosabb állításait.
- [11] 4. Az Alkotmánybíróság – szakmai álláspontjának kifejtése céljából – megkereste belügyminisztert, aki kiemelte, hogy az állandó tartózkodási kártya kiállítása kizárólag az ügyfél kérelmére történik. Véleménye szerint továbbá az idegenrendészeti hatósági eljárásokban nem jelent akadályt a személyazonosító igazolványra való jogosultság megszűnése, ahogyan a magyarországi ügyletkötésnek és jogviszony létesítésnek sem akadály. Azonban álláspontja szerint a tapasztalatok alapján a mindennapi ügyintézésben ez a körülmény okozhat nehézséget.

II.

- [12] Az Alkotmánybíróság az alábbi alaptörvényi és jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg döntését.

- [13] 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

„II. cikk Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

„VI. cikk (2) Mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez”.

„XIV. cikk (3) Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott.”

„XXIV. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

„XXVII. cikk (1) Mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén, joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához.”

- [14] 2. Az Szmtv. indítvánnyal érintett rendelkezései:

„1. § (3) Ez a törvény nem alkalmazható a külön törvény alapján a magyar menekültügyi hatóság által menekültként elismert, illetve ideiglenes vagy kiegészítő védelemben részesített személyre.”

- [15] 3. A menedékjogról szóló 1997. évi CXXXIX. törvény indítvánnyal érintett rendelkezései:

„59. § (2) A menekültügyi hatóság menekültként ismeri el azt a magyarországi szálláshellyel rendelkező külföldit, akire nézve a Genfi Egyezmény alkalmazhatóságát az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága Budapesti Irodája

e törvény hatálybalépéséig megállapította; feltéve, hogy az érintett menekültkénti elismerését e törvény hatálybalépését követő 90 napon belül kéri.”

- [16] 4. A Szig. rendelet indítvánnyal érintett, 2009. október 1. napjától 2015. december 31. napjáig hatályos rendelkezései:

„10. § Megszűnik az állandó személyazonosító igazolványra való jogosultság, ha

- a) a polgár Magyarország területének a külföldi letelepedés szándékával történő elhagyását bejelentette;
- b) a menekült menekültkénti elismerését, az oltalmazott oltalmazottkénti elismerését, illetve a bevándorolt, a letelepedett jogállású személy tartózkodásra jogosító engedélyét visszavonták, és más jogcímen nem szerzett jogosultságot az állandó személyazonosító igazolvány kiadására;
- c) a polgár magyar állampolgársága megszűnt;
- d) a bevándorolt, letelepedett jogállású polgár megszerzi a szabad mozgás és tartózkodás jogát, mindaddig, amíg e joga fennáll.”

III.

- [17] Az indítvány nem megalapozott.

- [18] 1. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy a bírói kezdeményezés megfelel-e a törvényben előírt feltételeknek. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. §-a szerint a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – abban az esetben kezdeményezi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította.

- [19] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy a bírói kezdeményezés megfelel az Abtv. 51. § (1) bekezdésében foglalt előírásnak, tehát jogosult nyújtotta be. Az Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdéseiben előírt, a határozott kérelemmel szemben támasztott feltételeknek ugyancsak megfelel az indítvány. Tartalmazza az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pontja szerinti megjelöléseket (az Alkotmánybíróság hatáskörét és az indítványozó jogosultságát megalapozó rendelkezéseket), továbbá az általa alaptörvény-ellenesnek tartott rendelkezések megsemmisítésének indítványozását. Kifejti az eljárás megindításának indokait, megjelöli a támadott jogszabályi rendelkezéseket, amelyekhez okszerűen és indokolással ellátva kapcsolja az alaptörvényi rendelkezéseket.

- [20] 2. A bírói kezdeményezés szerint a felperes annak áldozata, hogy a ma hatályos jogszabályok nem rendezik a Magyar Népköztársaság területére *de facto* menekültként érkező, de a tartózkodásra az akkori jogi szabályozás miatt más jogcímen jogosult személyek helyzetét. Általánosságban ez a mulasztás vezet szerinte az indítványban írott, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében, valamint a II., a VI., a XXIV., és a XXVII. cikkében biztosított jogok sérelméhez. Ehhez képest kezdeményezi a már hatályban nem lévő, de az eljárásban még alkalmazandó Szig. rendelet 10. § d) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítását és alkalmazási tilalmának elrendelését.

- [21] 2.1. A támadott jogszabályi rendelkezés szerint megszűnik az állandó személyazonosító igazolványra való jogosultság, ha a bevándorolt, letelepedett jogállású polgár megszerzi a szabad mozgás és tartózkodás jogát, mindaddig, amíg e joga fennáll. Ez a rendelkezés 2009. október 1. napjától 2015. december 31. napjáig volt hatályban. Az Alkotmánybíróság számára az Abtv. 41. § (3) bekezdése teszi lehetővé, hogy a már hatályon kívül helyezett jogszabályt vizsgálja, mivel azt a folyamatban lévő ügyben még alkalmazni kellene.

- [22] Az Alkotmánybíróságnak az indítványban általánosságban állított alaptörvény-ellenes mulasztás helyett a fentiek alapján elsősorban azt kellett megvizsgálnia, hogy ez a konkrét jogszabályhely alaptörvény-ellenes-e. Tekintve azonban, hogy a támadott jogszabályhely csak egy végrehajtási szabály, ezért ennek előkérdéseként valóban elengedhetetlen annak tisztázása, hogy megállapítható-e az indítványban állított mulasztás. Önmagában ugyanis egy ügyben felmerült és bírói kezdeményezésben állított alapjogsérelem nem feltétlenül függ össze egy konkrét jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességével.

- [23] 2.2. Az Alaptörvény XIV. cikk (3) bekezdése szerint Magyarország – ha sem származási országuk, sem más ország nem nyújt védelmet – kérelemre menedékjogot biztosít azoknak a nem magyar állampolgároknak, akiket hazájukban vagy a szokásos tartózkodási helyük szerinti országban faji, nemzeti hovatartozásuk, meghatározott társadalmi csoporthoz tartozásuk, vallási, illetve politikai meggyőződésük miatt üldöznek, vagy az üldöztetéstől való félelmük megalapozott. Az alaptörvényi rendelkezés alapján a menedéjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény rendelkezik arról, hogy ki és milyen feltételek mellett lehet jogosult Magyarországon menedéjogra. A törvény preambuluma külön is utal Magyarország nemzetközi kötelezettségeire és a nemzetközi jog általánosan elismert alapelveire, melyek közül a legfontosabb az Egyesült Nemzetek Szervezetének égisze alatt született, a menekültek helyzetére vonatkozó 1951. évi július hó 28. napján elfogadott egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) valamint a menekültek helyzetére vonatkozóan az 1967. évi január hó 31. napján létrejött jegyzőkönyv.
- [24] 2.3. Az ENSZ Közgyűlése az Egyezmény alapján működteti az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosának Hivatalát (a továbbiakban Hivatal). Ennek Alapszabálya [ENSZ Közgyűlés 428. (V) sz. határozata melléklete, 1950. december 14.] szerint a Főbiztos feladata egyebek mellett nemzetközi védelmet nyújtani a Hivatal hatáskörébe tartozó menekültek számára. Az Alapszabály szerinti követelményeknek megfelelő személy az Egyesült Nemzetek védelme alá kerül, amelyet számára a Főbiztos biztosít, függetlenül attól, hogy az 1951. évi Egyezmény vagy az 1967. évi Jegyzőkönyv részes államának területén tartózkodik-e, illetőleg, hogy őt a két dokumentum bármelyike alapján menekültként a befogadó állam elismerte-e. Az ilyen menekülteket nevezik általában „mandátumos menekülteknek”. Ilyen védelemért akkor lehet a Főbiztoshoz folyamodni, ha az Egyezményben nem részes (vagy ahhoz időbeli vagy földrajzi megszorítást fűző) országban tartózkodik.
- [25] Minthogy Magyarország 1989-ig nem volt részese az Egyezménynek, majd 1997-ig ahhoz területi megszorítást fűzött, így a Főbiztosnak megvolt a lehetősége a fenti státusz biztosítására.
- [26] 2.4. A menedéjogról szóló 1997. évi CXXXIX. törvény a területi megszorítást eltörölte, egyúttal az 59. § (2) bekezdése rendelkezett arról, hogy a menekültügyi hatóság menekültként ismeri el azt a magyarországi szálláshellyel rendelkező külföldit, akire nézve a Genfi Egyezmény alkalmazhatóságát az ENSZ Menekültügyi Főbiztosága Budapesti Irodája a törvény hatálybalépéséig megállapította. Ez a fenti okok fennállása esetén automatikusan történt, feltéve, hogy az érintett menekültkénti elismerését e törvény hatálybalépését követő 90 napon belül kérte.
- [27] Ennek értelmében a felperesnek megvolt a törvény által biztosított lehetősége az elismerés kérvényezésére. Megjegyzni az Alkotmánybíróság, hogy erre a menedéjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény 6. § (2) bekezdése szerint is lenne lehetősége, ugyanis az üldözéstől való megalapozott félelem alapulhat olyan eseményeken is, amelyek azt követően következtek be, hogy a külföldi a származási országát elhagyta, vagy a külföldi olyan tevékenységén, amelyet a származási országa elhagyását követően fejtett ki. Ez alapján nem kizárt, hogy valaki akkor nyújtsa be menekültkénti elismerés iránti kérelmét, amikor egy ideje már származási országán kívül tartózkodik.
- [28] Mindezek alapján megállapítható, hogy Magyarország a mandátumos menekültek helyzetének rendezése terén eleget tett a nemzetközi szerződésekből és az Alaptörvényből fakadó kötelezettségeinek.
- [29] 2.5. A Szig. rendelet támadott rendelkezését már a fent rögzített körülmények fényében kell vizsgálni. Mivel eszerint Magyarország biztosította a mandátumos menekültek számára a hazai menekültstátusz megszerzésének lehetőségét, a Magyarország által elismert menekültekre pedig az Szmvtv. 1. § (3) bekezdése alapján az Szmvtv. nem alkalmazható, így az érdemi vizsgálat eredményeképpen megállapítható, hogy a támadott jogszabályi előírás és a felhívott alaptörvényi rendelkezések között nincs összefüggés. Az érdemi alkotmányossági összefüggés hiánya az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatának megfelelően az indítvány elutasítását eredményezi [lásd például: 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [24]; 3021/2017. (II. 17.) AB határozat, Indokolás [55]].
- [30] Természetesen nem zárható ki, hogy a felperes vonatkozásában lehettek olyan speciális körülmények, amelyek valamilyen okból mégis kizárták a Magyarország által elismert menekültstátusz megszerzését, azonban ezekre az indítvány nem tér ki. Ez pedig nem teszi lehetővé az Alkotmánybíróság számára azt, hogy teljes körűen feltérképezze a felperest érintő körülményeket és ez alapján vonjon le az fenténél konkrétabb következtetést az alaptörvény-ellenességgel kapcsolatban. Így nem lehet tudni, hogy kérelmezte-e a menekültstátuszt, hogyan

kapta meg a szabad mozgás és tartózkodás jogát, miért nem tud származási országától okmányokat igényelni. A bírói indítvány ezzel kapcsolatban csak általános megállapításokat tesz, melyekre az Alkotmánybíróság nem tud tényállást alapítani.

- [31] 3. Az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és 65. §-a, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján eljárva – a Szig. rendelet 10. § d) pontja alaptörvény-ellenessége megállapítására és általános, valamint a konkrét ügyben való alkalmazási tilalmának kimondására irányuló bírói kezdeményezést a fentiekben foglaltak szerint elutasította.

Budapest, 2017. május 2.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: III/1525/2016.

